

Til kapitel 8.

Bestemmelser om lufttrafik m. v.

Dette kapitel indeholder en række bestemmelser, dels af sikkerhedsmæssig art, dels vedrørende landingspligt, flyvning over forbudt område samt luftfartøjsdokumenter. Det fælles kendemærke for bestemmelserne er, at de særlig tager sigte på forhold vedrørende selve flyvningen og de umiddelbare forberedelser hertil.

Bestemmelserne om lufttrafik m.v. suppleres, for så vidt angår luftfartøjer, der bevæger sig på søen, eller som er i færd med at gå ned på eller lette fra vandoverfladen, af de til enhver tid gældende søvejsregler, jfr. anordning nr. 299 af 13. november 1953 om søvejsregler og andre sejladsforskrifter.

Til § 82.

Bestemmelsen svarer til § 27, stk. 1, i den nugældende luftfartslov og giver ministeren hjemmel til at udfærdige forskrifter om, at flyvningen skal foregå på betryggende måde og ikke må medføre unødigt ulempe. Med hjemmel i denne bestemmelse kan ministeren således udfærdige de administrative forskrifter for driften af luftfartøjer, de regler, der regulerer luftfartøjers flyvning over dansk territorium, herunder afgang fra og ankomst til flyvepladser, bestemmelser om de foranstaltninger, som måtte være nødvendige af hensyn til de ombordværende, og forskrifter, der sigter til at undgå støj og fareforurenelser ved flyvning i ringe højde. Derimod giver denne bestemmelse ikke hjemmel til at gribe ind over for den støjplage, som kan hidrøre fra flyvepladser med værksteder og opstillingspladser, hvor flyvemotorer varmkøres.

Til § 83.

Bestemmelsen svarer, for så vidt angår flyveveje, i princippet til den nugældende lovs § 31, stk. 2. Som anført i bemærkningerne til § 53, bør der ikke alene være hjemmel til tilvejebringelse af flyveveje, men også til at bestemme, hvilke flyveveje luftfartøjerne skal anvende ved den enkelte flyvning, hvad enten den foregår inden for eller uden for en luftvej. Den aktuelle flyvevej for et luftfartøj, hvorved forstås den faktiske vej — rute, højde, start- og landingsvinkel m. m. — et luftfartøj benytter, bestemmes af konkrete omstændigheder, bl. a. meteorologiske forhold, navigations- og andre hjælpemidler, restriktionsbehaftede områder, anden lufttrafik og luftvejenes beliggenhed m. v.

Da fastlæggelsen af visse flyveveje uden for luftveje, navnlig de mere permanente og dem, som tænkes anvist luftfartøjer med en vis større hastighed, vil være af betydning for luftvåbnet med hensyn til dets overvågelse af lufrummet over dansk område, er det bestemt, at ministeren for offentlige arbejder kun efter visse med forsvarsministeren aftalte retningslinjer skal kunne bestemme de flyveveje, som luftfartøjer skal følge under flyvning uden for kontrolleret område.

Bestemmelsen om udfærdigelse af særlige forskrifter angående flyvning over rigets grænser etc. svarer til den nugældende lovs § 31, stk. 1. Det er både af sikkerhedsmæssige, told-, politi- og sundhedsmæssige hensyn samt af militære grunde af stor betydning at kunne regulere trafikken til og fra udlandet og at kunne bestemme, hvilke flyvepladser der skal anvendes.

Bestemmelser angående flyvning over rigets grænse skal kun kunne udfærdiges efter nærmere med forsvarsministeren aftalte retningslinjer.

I denne forbindelse skal man henlede opmærksomheden på Chicagokonventionens art. 68, hvoraf det fremgår, at hver af de kontraherende stater med forbehold af bestemmelserne i konventionen kan udpege de flyveveje, som den internationale lufttrafik skal følge inden for sit territorium, samt de lufthavne, som det er tilladt at benytte. Man skal endvidere henvise til konventionens art. 5, hvoraf det bl. a. fremgår, at luftfartøjer, der ønsker at flyve over områder, der er utilgængelige eller savner tilstrækkelige luftfartshjælpemidler, skal følge de af vedkommende stat foreskrevne ruter eller skal indhente særlig tilladelse til sådanne flyvninger. I transitoverenskomsten findes også regler om ret for vedkommende stat til at bestemme, ad hvilke ruter der skal flyves inden for dens territorium.

I konventionens art. 11 er det derhos bestemt, at en kontraherende stats love og forskrifter angående adgang til og afgang fra dens territorium for luftfartøjer, indsat i international luftfart, såvel som angående driften og navigeringen af sådanne luftfartøjer, medens de befinder sig inden for dens territorium, skal finde anvendelse på samtlige kontraherende staters luftfartøjer uden hensyn til disses nationalitet og skal efterkommes af disse luftfartøjer ved indflyvning på eller udflyvning fra den pågældende stats territorium, eller medens de befinder sig inden for dette.

Endvidere henledes opmærksomheden på Chicagokonventionens art. 13, hvorefter en kontraherende stats love og forskrifter vedrørende adgang til eller afgang fra dens territorium for luftfartøjers